

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Croația

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Legea privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [*Narodne Novine* (Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17] prevede următoarele măsuri în a treia secțiune intitulată „Asigurarea prin măsuri preliminare” (*Osiguranje*):

- asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile - titlul 28,
- asigurarea judiciară și notarială prin instituirea unei garanții, pe baza unui acord al părților - titlul 29,
- asigurarea judiciară și notarială prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiune de drepturi - titlul 30,
- asigurarea prin executare silită preliminară - titlul 31,
- asigurarea prin măsuri preliminare - titlul 32,
- măsuri provizorii - titlul 33.

Potrivit legii privind executarea silită, numai măsurile definite ca atare de aceasta sau de altă lege pot fi considerate măsuri asigurătorii. Măsurile asigurătorii nu pot fi instituite asupra unor bunuri și drepturi care, potrivit legii privind executarea silită, nu pot fi supuse executării, cu excepția unor dispoziții contrare prevăzute de legea respectivă.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Ca măsură (pe termen lung) în sensul asigurării obligatorii a creanțelor, legea privind executarea silită permite asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile sau a unui drept de gaj asupra bunurilor mobile (de exemplu, creanțe pecuniare, venituri - salarii, pensii etc., conturi bancare, valori mobiliare și acțiuni), precum și asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi. Asigurarea prin instituirea unui drept de gaj sau a unui drept de ipotecă poate fi voluntară sau obligatorie, în timp ce asigurarea prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiunea de drepturi nu poate fi decât voluntară și nu poate avea loc decât fie în cadrul procedurilor în fața unei instanțe judecătorești, fie în fața unui notar public.

Alte măsuri reglementate de legea privind executarea silită sunt asigurarea prin executare preliminară și asigurarea prin măsuri preliminare și prin măsuri provizorii. Aceste măsuri pot fi stabilite doar de instanță în mod obligatoriu, fie la cererea unei părți, fie din oficiu.

Instanțele municipale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii, cu excepția cazului în care această competență a fost încredințată altor instanțe în temeiul legii, în timp ce instanțele comerciale dețin competența de a dispune și de a pune în aplicare măsurile asigurătorii în cauzele în care acestea dețin competența să dispună executarea silită.

Competența de a dispune și de a pune în aplicare din oficiu măsurile asigurătorii revine instanței competente să decidă cu privire la cererea creditorului garantat, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Competența de a decide cu privire la cererile de asigurare a creanțelor pecuniare prin instituirea obligatorie a unor drepturi de ipotecă asupra bunurilor imobile aparține instanței care ține cartea funciară în care trebuie efectuată înscrierea pe baza titlului executoriu de stabilire a creanței pecuniare. Prin stabilirea acestei măsuri se urmărește asigurarea creanței pecuniare prin instituirea, pe baza înscrierii, a unui drept de ipotecă asupra unor bunuri imobile. Înscrierea unui drept de ipotecă are drept efect faptul că respectivul bun imobil poate fi executat silit și împotriva terților care achiziționează ulterior acest bun imobil.

Instanța poate dispune măsuri asigurătorii judiciare cu privire la o creanță pecuniară prin instituirea unui drept de garanție pe baza unui acord între părți, la cererea comună a creditorului garantat și a debitorului garantat vizând anumite bunuri în vederea garantării creanței pecuniare. Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare a creanțelor pecuniare ale creditorului garantat asupra bunurilor și drepturilor debitorului garantat și de punere în aplicare a măsurilor asigurătorii se determină prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a instanțelor în procedurile de executare silită pentru recuperarea creanțelor pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Procesul-verbal al instanței consemnează acordul părților cu privire la existența unei creanțe și data scadenței acesteia, precum și acordul părților ca această creanță să fie asigurată prin instituirea unui drept de garanție. Acordul semnat are forța juridică a unei tranzacții judiciare.

Asigurarea notarială a unei creanțe pecuniare prin instituirea unui drept de garanție pe baza acordului părților se poate întemeia pe un acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, care conține, de asemenea, declarația debitorului cu privire la faptul că este de acord ca garanția să fie constituită asupra unui anumit bun care îi aparține.

Asigurarea judiciară prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiunea de drepturi poate avea drept temei înțelegerea părților ca acordul încheiat între ele referitor la transferul dreptului de proprietate (asupra unora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat cu scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat) sau la cesiunea unora dintre drepturile debitorului garantat (către creditorul garantat în același scop) să fie consemnat în procesul-verbal al ședinței. Creanțele viitoare pot fi, de asemenea, garantate. Acest acord are efectul unei tranzacții judiciare. Instanța competentă teritorial să se pronunțe asupra cererilor de garantare a creanțelor pecuniare prin transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri și prin cesiune de drepturi se stabilește prin aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor din legea privind executarea silită referitoare la competența teritorială a unei instanțe în cadrul procedurilor de executare silită pentru executarea unor creanțe pecuniare asupra anumitor tipuri de bunuri supuse executării.

Asigurarea notarială prin transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor și prin cesiune de drepturi, respectiv cesiune de acțiuni, de participații sau a unui titlu sub formă de interes de participare, este posibilă pe baza unui acord între creditor și debitor, încheiat sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Autorizarea unui notar public de a încheia măsuri asigurătorii individuale se stabilește în conformitate cu normele privind sediul social și competența teritorială a notarilor publici.

Competența teritorială de a se pronunța cu privire la cererile de executare preliminară și de a pune în aplicare această executare revine instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu. Asigurarea prin executare preliminară se dispune și se pune în aplicare de către instanță. În temeiul unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri civile, instanța dispune executarea preliminară în vederea asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurată prin înscrierea preliminară în registrul public în cazul în care creditorul din cadrul procedurii de executare silită

demonstrează că, din cauza amânării executării silită până în momentul în care hotărârea produce efecte din punct de vedere juridic, există un risc probabil ca executarea să devină imposibilă sau mult mai dificilă și respectivul creditor depune garanții pentru prejudiciile pe care debitorul din cadrul procedurii de executare silită ar putea să le sufere din cauza acestei executări.

Competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri preliminare și de a pune în aplicare astfel de măsuri aparține instanței care ar fi avut competența de executare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă asigurarea. Criteriul pe baza căruia se stabilește dacă pot fi dispuse măsuri preliminare constă în capacitatea creditorului garantat de a demonstra că există un risc probabil ca, fără aceste măsuri, realizarea creanței să devină imposibilă sau mult mai dificilă. În anumite cazuri, instanța poate condiționa acordarea măsurii preliminare de depunerea unei garanții pentru prejudiciile pe care debitorul garantat ar putea să le sufere din cauza dispunerii acestei măsuri. Hotărârea motivată prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă (nu mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită). Înainte de inițierea unui litigiu sau a unei alte proceduri judiciare cu privire la o creanță garantată, competența teritorială de a se pronunța asupra cererilor de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a se pronunța cu privire la cererile de executare. Competența teritorială de a pune în aplicare măsuri provizorii aparține instanței care ar fi avut competența de a pune în aplicare executarea silită. După inițierea procedurii judiciare, competența de a se pronunța cu privire la cererile de asigurare prin măsuri provizorii aparține instanței în fața căreia a fost inițiată procedura. Dacă împrejurările specifice unei anumite cauze justifică acest lucru, cererea poate fi depusă și în fața instanței care deține competența teritorială de a pune în aplicare executarea silită. Instanța care ar fi fost competentă să se pronunțe cu privire la o cerere de executare pe baza unui titlu executoriu întocmit în cadrul unor proceduri administrative are, de asemenea, competența de a se pronunța cu privire la cererile de a dispune măsuri provizorii după încetarea acestor proceduri. Măsurile provizorii sunt dispuse de instanță pe baza unei cereri prezentate înainte de instituirea sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri până în momentul în care se procedează la executarea silită. Hotărârile prin care se dispun măsuri provizorii au autoritate de titlu executoriu. Tipurile de măsuri provizorii depind de faptul dacă măsura provizorie asigură o creanță pecuniară sau o creanță fără caracter pecuniar. În funcție de împrejurările cauzei, instanța poate dispune mai multe măsuri provizorii, dacă este necesar.

Sarcinile, drepturile sau interdicțiile asupra bunurilor mobile, acțiunilor, participațiilor sau titlurilor sub formă de interese de participare sunt înscrise pe baza unei hotărâri judecătorești, respectiv a unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, în registrul creanțelor creditorilor care fac obiectul unei asigurări judiciare sau al unei asigurări notariale (*Registru garantijilor*) (*Upisnik založnih prava*) păstrat la Administrația Financiară, care este o bază de date unică în care sunt înregistrate sarcinile, drepturile sau interdicțiile, în timp ce înscrierea ipotecilor sau a modificărilor drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile este înregistrată în cărțile funciare.

2.2 Principalele condiții

Atunci când dispune asigurarea prin instituirea obligatorie a unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile, instanța se pronunță asupra unei cereri de asigurare a unor creanțe pecuniare pe baza unui titlu executoriu în temeiul căruia a fost dispusă realizarea creanței pecuniare. Nu există cerințe speciale pentru a dispune asigurarea, instanța dispunând asigurarea pe baza cererii, iar în ceea ce privește bunurile imobile înscrise în cartea funciară, instanța înscrie un drept de ipotecă în favoarea creditorului garantat și precizează caracterul executoriu al creanței. În cazul în care debitorul garantat nu este înscris în cartea funciară ca proprietar al bunului imobil, creditorul garantat prezintă, împreună cu cererea, un document relevant pentru înscrierea dreptului de proprietate al debitorului garantat.

În scopul obținerii unei garanții pentru creanța pecuniară a unui creditor garantat prin instituirea unui drept de garanție asupra anumitor bunuri care fac obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, în mod consensual, să dispună și să pună în executare, în beneficiul creditorului garantat, instituirea unei garanții asupra bunurilor imobile, bunurilor mobile, creanțelor pecuniare și altor bunuri și drepturi ale debitorului garantat sau pot să ajungă la un astfel de acord sub forma unui act notarial sau a unui înscris sub semnătură privată, inclusiv declarația debitorului că este de acord cu instituirea unei garanții asupra anumitor bunuri care îi aparțin.

Cazierul judiciar semnat, respectiv documentul notarial sau un înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului, are, de asemenea, valoarea unei tranzacții judiciare împotriva persoanei care și-a exprimat acordul cu privire la instituirea unui drept de garanție asupra bunului sau asupra dreptului său, iar pe baza acestor documente, în vederea recuperării creanței garantate, se propune direct executarea împotriva persoanei începând cu bunul adus în garanție în scopul asigurării creanței.

Părțile pot, de comun acord, să solicite instanței să programeze o ședință și să consemneze în procesul-verbal al acestei ședințe acordul lor privind transferul dreptului de proprietate asupra unora dintre bunurile debitorului garantat către creditorul garantat în scopul asigurării unei anumite creanțe pecuniare a creditorului garantat sau acordul lor de a transfera unele dintre drepturile debitorului garantat către creditorul garantat în acest scop. Creanțele viitoare pot fi de asemenea garantate. Un astfel de acord poate fi semnat ca act notarial sau ca înscris sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului. Acordul ar trebui să conțină o dispoziție privind momentul scadenței creanței garantate, precum și modul în care aceasta va fi stabilită. Debitorul garantat poate fi, de asemenea, o persoană împotriva căreia creditorul garantat nu are o creanță care este garantată, și anume poate fi un terț care își exprimă consimțământul cu privire la garantarea unei astfel de creanțe. De asemenea, acordul poate să se aplice asigurării creanțelor fără caracter pecuniar, însă, în acest caz, acordul trebuie să precizeze valoarea pecuniară a creanței. Creanța ar trebui să fie determinată sau determinabilă. La acord se poate adăuga consimțământul exprimat de debitorul garantat printr-o declarație conform căreia creditorului garantat i se permite să solicite în mod direct, în conformitate cu procesul-verbal, executarea silită împotriva sa pentru predarea bunului care face obiectul garanției după scadența creanței garantate. Procesul-verbal care conține o astfel de declarație constituie titlu executoriu. Atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun imobil înscris în cartea funciară este transferat prin acordul părților, acordul respectiv ar trebui să conțină declarația debitorului garantat conform căreia acesta își exprimă consimțământul ca transferul să fie executat în mod direct în cartea funciară în baza acordului și ca înscrierea în cartea funciară să transfere dreptul de proprietate asupra bunului imobil către creditorul garantat, cu o adnotare care să menționeze că transferul a avut loc în scopul garantării unei creanțe specifice a creditorului garantat. Cu excepția unor dispoziții contrare, debitorul garantat are dreptul de a utiliza în continuare bunul al cărui drept de proprietate a fost transferat către creditorul garantat, și anume exercițiul dreptului transferat către creditorul garantat, în timp ce creditorul garantat are dreptul să vândă bunul sau dreptul transferate acestuia la scadența creanței sale sau să greveze bunul imobil cu o ipotecă.

Asigurarea prin măsuri preliminare poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor pecuniare pe baza unei hotărâri a unei instanțe sau a unui organism administrativ, care încă nu produce efecte din punct de vedere juridic, pe baza unei tranzacții încheiate în fața unei instanțe sau a unui organism administrativ, în cazul în care creanța stabilită în această tranzacție nu a ajuns încă la scadență, sau pe baza unei decizii notariale sau a unui act notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu a ajuns încă la scadență. Pe baza acestor documente, instanța dispune aplicarea unei măsuri preliminare, în cazul în care creditorul demonstrează că fiind probabil riscul ca realizarea creanței să fie imposibilă sau mult mai dificilă dacă nu este garantată. Riscul este considerat probabil dacă aplicarea măsurii preliminare a fost solicitată pe baza unui ordin de plată sau a unui titlu executoriu, pe baza unui act autentic eliberat în temeiul unui document oficial sau al unui document legalizat de un notar public, pe baza unei cambii sau a unui cec împotriva cărora a fost invocată o obiecție în timp util, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză penală privind o cerere în materie de drept al proprietății în cazul căreia rejudecarea cauzei este posibilă, pe baza unei decizii care trebuie să fie executată în străinătate, pe baza unei hotărâri pronunțate în temeiul unei

mărturisiri împotriva căreia a fost introdusă o cale de atac, pe baza unei tranzacții care este contestată în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege, pe baza unei decizii sau a unui document notarial, în cazul în care creanța stabilită în acestea nu este încă exigibilă, care sunt contestate în conformitate cu modalitățile prevăzute de lege. Instanța respinge cererea de asigurare prin măsuri preliminare, respectiv revocă o anumită măsură preliminară și suspendă judecarea cauzei, dacă debitorul garantat demonstrează că nu există un risc probabil sau că acest risc a dispărut.

Asigurarea prin măsuri provizorii poate fi solicitată înaintea instituirii sau în cursul procedurilor judiciare sau administrative și după încheierea acestor proceduri, până la punerea în aplicare a executării silită. În cuprinsul cererii prin care solicită aplicarea unei măsuri provizorii, creditorul garantat trebuie să includă o solicitare în care precizează cu exactitate creanța pe care dorește să o garanteze, menționează tipul de măsură pe care o solicită și durata acesteia și, după caz, mijloacele prin care se garantează punerea obligatorie în executare a respectivei măsuri provizorii, precum și obiectul garanției. Cererea trebuie să conțină o prezentare a faptelor pe care se întemeiază solicitarea privind aplicarea unei măsuri provizorii și a elementelor de probă care confirmă aceste declarații. Creditorul garantat este obligat să anexeze aceste elemente de probă, dacă este posibil, la această cerere. Măsura provizorie poate fi dispusă în vederea asigurării creanțelor neexigibile și condiționate, însă nu este permisă în cazul în care au fost îndeplinite condițiile pentru dispunerea aplicării unei măsuri preliminare prin care poate fi obținut același efect de asigurare. Aplicarea unei măsuri provizorii de garantare a unei creanțe pecuniare poate fi dispusă în cazul în care creditorul garantat demonstrează caracterul probabil al existenței creanței și a riscului ca, în absența unei asemenea măsuri, debitorul garantat ar împiedica sau ar face mult mai dificilă recuperarea creanței prin înstrăinarea sau ascunderea bunului sau prin sustragerea acestuia într-un alt mod. Creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Aplicarea unei măsuri provizorii se poate dispune în scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar în cazul în care creditorul garantat demonstrează probabilitatea existenței creanței sale și demonstrează că fiind probabil riscul ca debitorul garantat, fără această măsură, să împiedice sau facă mult mai dificilă executarea creanței, în special prin modificarea situației actuale, sau în cazul în care acesta demonstrează că măsură este probabil necesară în vederea prevenirii violenței sau a producerii unor daune ireparabile. În plus, creditorul garantat nu trebuie să dovedească existența unui risc dacă acesta arată că este probabil ca debitorul garantat să nu sufere decât un prejudiciu nesemnificativ prin aplicarea măsurii propuse și se consideră că riscul a fost demonstrat în cazul în care creanța trebuie executată în străinătate. Instanța poate dispune o măsură provizorie la propunerea creditorului garantat chiar și atunci când acesta nu a demonstrat ca fiind probabilă existența unei creanțe și a riscului, în cazul în care, în termenul stabilit de instanță, creditorul garantat prezintă o garanție pentru prejudiciul pe care debitorul garantat l-ar putea suporta prin dispunerea și punerea în aplicare a măsurii provizorii. În cazul în care creditorul garantat nu prezintă garanția financiară în termenul stabilit, instanța respinge cererea cu privire la măsura asigurătorie. Ținând seama de împrejurările cauzei, instanța poate să dispună mai multe măsuri provizorii, dacă acest lucru este necesar; în cazul în care, într-o anumită cauză pot fi dispuse mai multe măsuri provizorii, instanța dispune aplicarea măsurii celei mai adecvate pentru realizarea scopului urmărit prin asigurare (iar dacă acestea sunt toate la fel de adecvate, instanța dispune aplicarea măsurii care este cel mai puțin oneroasă pentru debitorul garantat).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Obiectul măsurilor asigurătorii și al măsurilor provizorii poate fi orice bun sau orice drept deținut de debitorul garantat, de exemplu, bunuri imobile, bunuri mobile, creanțe pecuniare, pensii, prestații de invaliditate, depozite în numerar în conturi bancare sau în conturi de economii și alte drepturi de proprietate, în măsura în care acestea nu reprezintă bunuri exceptate de la executare în temeiul legii sau în măsura în care nu există un drept prevăzut de lege prin care se restricționează executarea silită a bunurilor (de exemplu, bunuri care nu sunt în circulație, parcele agricole și clădiri cu destinație agricolă care aparțin producătorilor agricoli în măsura necesară pentru subzistență și pentru subzistența membrilor direcți ai familiei și a altor persoane aflate în întreținere legală etc.).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Constituirea drept garanție a bunurilor imobile prin instituirea unui drept de ipotecă (voluntară sau obligatorie, judiciară sau notarială) se efectuează prin înscrisura în cartea funciară în care bunul imobil a fost înscris.

Prin intermediul măsurilor asigurătorii judiciare și notariale care implică transferul dreptului de proprietate asupra unor bunuri sau cesiunea unor drepturi, creditorul garantat devine proprietarul unui bun sau titularul unui drept prin înscrisura în cărțile sau în registrele publice obligatorii din punct de vedere legal. În scopul constituirii unei garanții pentru o creanță pecuniară a creditorului garantat prin aducerea în garanție a anumitor bunuri care vor face obiectul garanției, creditorul garantat și debitorul garantat pot solicita instanței, pe bază de consens, să dispună și să pună în aplicare, în beneficiul creditorului garantat:

1. înscrisura unui drept de ipotecă asupra imobilului debitorului garantat,
2. depunerea unui acord între părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,
3. înscrisura unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
4. instituirea unei popririi asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
5. instituirea unei popririi asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
6. instituirea unei popririi pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,
7. instituirea unei popririi pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
8. aducerea în garanție a unei obligații de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
10. instituirea unui sechestrul asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
12. înscrisura valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).

Asigurarea prin executare silită preliminară: în vederea asigurării unui titlu executoriu fără caracter pecuniar care nu poate fi asigurat prin înscrisura condiționată într-un registru public, instanța poate, în temeiul unei hotărâri judecătorești civile, să dispună executarea silită preliminară.

Asigurarea prin executare silită preliminară: instanța poate dispune următoarele măsuri preliminare:

1. înscrisura unei ipoteci pe bunul imobil al debitorului garantat sau pe un drept înscris asupra imobilului respectiv,
2. depunerea acordului dintre părți privind instituirea unui drept de ipotecă asupra bunurilor imobile neînscrise în cărțile funciare la instanța competentă cu păstrarea cărții funciare,
3. înscrisura unui drept de gaj pe bunurile mobile ale debitorului garantat,
4. instituirea unei popririi asupra creanței pecuniare a debitorului garantat,
5. instituirea unei popririi asupra unei părți a veniturilor debitorului garantat obținute pe baza unui contract de muncă sau de prestări de servicii,
6. instituirea unei popririi pe o parte din pensie, din prestația de invaliditate sau din despăgubirile pentru veniturile nerealizate,

7. instituirea unei popriri pe creanța debitorului garantat împotriva unui cont bancar sau a unui carnet de economii,
8. aducerea în garanție a obligației de predare sau de livrare de bunuri mobile sau de predare de bunuri imobile,
9. instituirea unui drept de garanție reală mobilă asupra altor bunuri sau drepturi reale,
10. instituirea unui sechestrul asupra certificatelor de acționar și asupra altor valori mobiliare și predarea acestora în vederea păstrării,
11. instituirea unei garanții asupra acțiunilor pentru care nu au fost emise certificate de acționar și asupra participațiilor și a titlurilor sub formă de interese de participare în societăți,
12. înscrierea valorilor mobiliare păstrate la societatea depozitară (*Depozitno društvo*).
13. impunerea unei interdicții asupra unei bănci de a plăti din contul debitorului garantat sau al unui terț suma pentru care a fost dispusă măsura preliminară. Creditorul garantat poate obține o garanție asupra obiectului asigurării pe baza unei măsuri preliminare. În cazul în care a fost dispusă o interdicție de plată asupra unei sume din contul debitorului garantat deschis la o bancă, suma respectivă nu poate fi transferată din acel cont pe durata interdicției, cu excepția cazului în care este utilizată pentru plata creanței garantate.

Măsuri provizorii

În scopul asigurării unei creanțe pecuniare se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins acest scop și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri mobile, de a sechestra aceste bunuri și de a le preda creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a pune sub sechestrul și de a consemna numerar, valori mobiliare și alte bunuri similare la o instanță sau la un notar public;
3. de a interzice debitorului garantat să înstrăineze sau să greveze cu sarcini bunuri imobile sau drepturi reale care sunt înregistrate asupra acestor bunuri imobile în favoarea sa, cu o adnotare a acestei interdicții în cartea funciară;
4. de a interzice debitorului garantat să își îndeplinească obligația față de debitorul său garantat în mod voluntar și de a interzice acestui din urmă debitor garantat să primească prestația aferentă obligației respective, și anume de a dispune de creanțele sale;
5. de a obliga o bancă să refuze plata din contul debitorului garantat către debitorul său garantat sau către un terț la cererea debitorului garantat, într-un quantum egal cu quantumul pentru care a fost dispusă măsura provizorie.

În scopul asigurării unei creanțe fără caracter pecuniar se poate dispune orice măsură prin care poate fi atins scopul urmărit prin această asigurare și, în mod specific, următoarele măsuri:

1. de a interzice înstrăinarea și grevarea bunurilor mobile împotriva cărora este îndreptată această creanță, sechestrarea și predarea acestora creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării în siguranță;
2. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a acțiunilor, participațiilor sau a titlurilor sub formă de interese de participare, împotriva cărora este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în registrul de acțiuni, și, dacă este necesar, în procesul-verbal al instanței; de a interzice utilizarea sau exercitarea drepturilor întemeiate pe aceste părți sociale sau acțiuni; de a încredința acțiuni, participații sau titluri sub formă de interese de participare în vederea gestionării de către un terț; de a institui un consiliu de administrație interimar într-o societate;
3. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a altor drepturi împotriva cărora este îndreptată creanța și de a încredința gestionarea acestor drepturi unui terț;
4. de a interzice înstrăinarea și grevarea cu sarcini a bunurilor imobile împotriva cărora este îndreptată creanța sau a drepturilor reale conexe bunului imobil împotriva căruia este îndreptată creanța, cu o adnotare a interdicției în cartea funciară; de a sechestra bunul imobil și de a-l încredința creditorului garantat sau unui terț în vederea păstrării sale în siguranță;
5. de a interzice unui debitor al debitorului garantat să restituie un bun, să cesioneze un drept sau să îndeplinească orice altă obligație fără caracter pecuniar împotriva căreia este îndreptată creanța debitorului garantat;
6. de a interzice debitorului garantat să întreprindă orice acțiune care ar putea provoca prejudicii creditorului garantat și să interzică orice modificare a bunurilor împotriva cărora este îndreptată creanța;
7. de a obliga debitorul garantat să întreprindă anumite acțiuni necesare pentru conservarea bunurilor mobile sau imobile sau de a menține starea actuală a bunurilor;
8. să autorizeze creditorul garantat să rețină bunurile debitorului garantat care sunt păstrate de el și la care se referă creanța, până la soluționarea litigiului;
9. să autorizeze creditorul garantat să întreprindă anumite acțiuni sau să obțină anumite bunuri în mod direct sau prin reprezentant, în special cu scopul de a restabili o situație anterioară;
10. de a obliga angajatul să se întoarcă temporar la muncă; de a plăti o compensație în cadrul unui litigiu de muncă, în cazul în care acest lucru este necesar pentru întreținerea sa și întreținerea persoanelor pe care acesta este obligat să le întrețină în temeiul legii.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Asigurarea judiciară și asigurarea notarială prin garanție reală mobilă sau prin transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor și cesiunea de drepturi sunt de regulă valabile până la încheierea definitivă a procedurii.

Hotărârea prin care se dispune o măsură preliminară trebuie să includă o mențiune privind valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile și cheltuielile, măsura utilizată pentru asigurarea creanței și intervalul de timp pentru care este dispusă măsura respectivă. Perioada pentru care se dispune măsura preliminară nu poate să dureze mai mult de 15 zile după ce au fost îndeplinite condițiile privind executarea silită. În cazul în care termenul se scurge înainte ca decizia pe baza căreia fost dispusă măsura preliminară să devină executorie, instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat prezentată instanței înainte de expirarea perioadei pentru care a fost dispusă măsura preliminară, acordă o prelungire a acestui termen cu condiția ca împrejurările în care această măsură a fost dispusă să nu se fi schimbat.

Hotărârea prin care se dispune o măsură provizorie precizează, de asemenea, durata acestei măsuri și, în cazul în care măsura este dispusă înainte de formularea unei acțiuni sau de instituirea unei alte proceduri, precizează de asemenea termenul până la care creditorul garantat trebuie să introducă o acțiune, respectiv cererea de deschidere a unei alte proceduri, pentru a justifica măsura în cauză. Instanța judecătorească, la cererea creditorului garantat, extinde durata măsurii provizorii, cu condiția ca împrejurările în care măsura a fost dispusă să nu se fi schimbat.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în primă instanță se poate formula o cale de atac în termen de opt zile de la data comunicării sau notificării hotărârii în primă instanță, cu excepția cazului în care există prevederi contrare în legea privind executarea silită. De regulă, calea de atac nu amână executarea unei hotărâri. În calea de atac se pronunță o instanță superioară.

Calea de atac formulată împotriva unei hotărâri judecătorești privind o cerere de aplicare a unei măsuri provizorii nu este comunicată părții opuse pentru răspuns, iar instanța superioară se pronunță cu privire la calea de atac în termen de treizeci de zile de la primirea acesteia.

Împotriva actului notarial sau înscrisului sub semnătură privată legalizat din punctul de vedere al conținutului nu există nicio cale de atac de natură jurisdicțională, însă un debitor poate formula obiecțiuni împotriva măsurii asigurătorii notariale în cadrul unui litigiu special în care are posibilitatea de a contesta acordurile. Terții pot să conteste o măsură asigurătorie notarială în cadrul unei proceduri în fața unei instanțe de judecată în conformitate cu normele care se aplică contestațiilor împotriva măsurilor asigurătorii judiciare.

Revizuirea este permisă în procedurile privind măsurile asigurătorii numai dacă soluția pronunțată în a doua instanță depinde de soluționarea unei chestiuni de fond sau de procedură importante pentru asigurarea aplicării uniforme a legii și egalitatea între toate părțile implicate în aplicarea sa, în conformitate cu normele procedurale. Rejudecarea cauzei nu este permisă, iar restabilirea situației anterioare este permisă numai pe baza nerespectării termenului pentru formularea căilor de atac sau a contestațiilor.

Ultima actualizare: 26/09/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.